

pevnost

edice

Petr
Heteša

Závěrečný účet

Cybrain

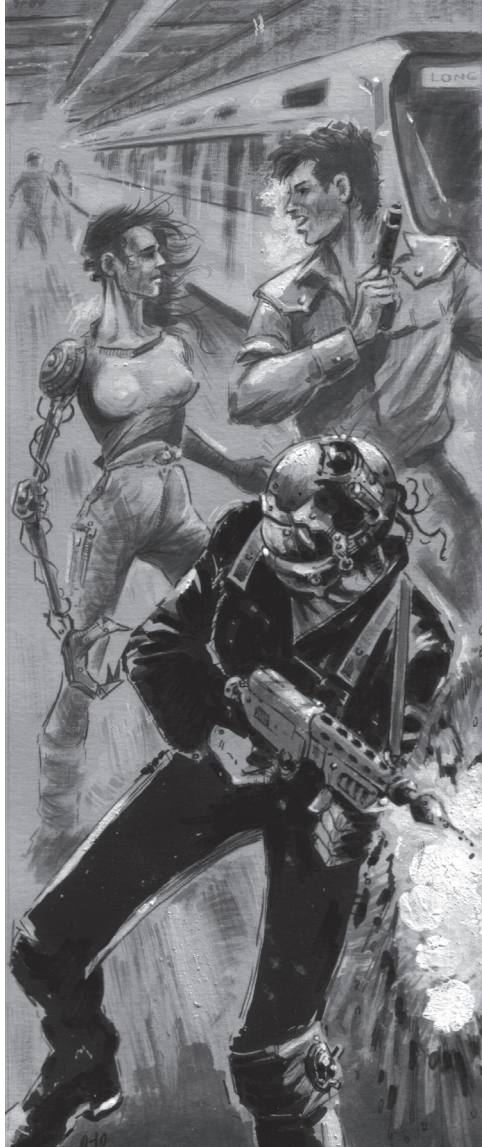
II.

Petr Heteša

ZÁVĚREČNÝ ÚČET

Petr Heteša

ZÁVĚREČNÝ ÚČET

CYBRAIN II.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petr Heteša, 2010

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-037-8

I. REVITALIZACE

1.

„Kdo ji takhle zřídil?“ zeptal se starý Robinson, pozorující svými malými očima utopenými v hlubokých vráskách Miakaylinu hlavu.

„Vlastně ani nevím. Ale předpokládám, že ochranka soudní budovy a pak taky určitě tam musely být nějaké svině přímo odsud z Cybrainu.“

„A tu mi věnuješ?“

„Ne... Naopak. Tu bych potřeboval nějak zkompletovat.“

„Ses asi zbláznil,“ řekl Robinson a zapálil si příšerně páchnoucí doutník, z jehož konce čouhaly tuhé nažloutlé dráty.

Starý Robinson mohl mít tak sto let. A to jsem mu ještě stovku ubral. Byl to vlastně jenom velký neforemný shluk vrásek, který měl na výšku, na šířku i na délku asi dva metry. Jeho dům na skalní plošině, tyčící se třicet metrů nad roklí zaplněnou elektronickým šrotem, hrozil každou chvilkou zřícením a držel pod skalním převisem jen silou vůle. Robinsonovy vůle. Ale byl to největší mág kombinovaný s genetickým kouzelníkem z celého podzemí Cybrainu a jeho vůle byla schopná udržet i skálu.

„Vy si nějak poradíte,“ řekla Katalyn sedící u stolu s jedinou zdravou rukou v klíně.

„Tys tam byla taky?“ zachraptěl otráveně Robinson a Katalyn jenom přikývla. Ostatně se ani nemusel ptát. Muselo mu to být jasné hned, jak jsme vešli, a hned jak si všiml, že Katalyn chybí jedna ruka. Naštěstí ta kratší.

Kybernetický alchymista jenom nechápavě zakroutil hlavou.

„Já věděl, proč ti ten kus lebky nahrazuju pancéřovaným plechem se čtyřmi šrouby dvanáctkami.“

„Jo, možná mě to fakt zachránilo, protože se na mě zřítily galerie s několika tunami regálů... Ta ruka snad problém nebude, ne?“ řekla a ukázala na pahýl, ze kterého trčelo ještě pár drátů.

„Ta ruka ne... Tu si můžeš dokonce vybrat. Určitě tu nějakou slušnou najdem. Ale s tou vaší hlavou to bude horší,“ řekl a přišoural se ke stolu, aby si tu Miakaylinu hlavu prohlédl pořádně z blízka. Až na dva šrámy nad levým okem vypadala neporušeně. Její rezavé vlasy byly trochu pocuchané a místy slepené olejem nebo co to tam všechno kolem stříkalo za sajrajt. I ten řez krkem byl docela čistý, tedy v rámci možností. Hlavu od těla jí oddělila těžká traverza, označovaná projektanty jako I č. 22, a větší deformace vnitřních tkání nikde vidět nebyly. Svaly, šlachy, žíly, cévy vypadaly sice trochu nepřehledně, ale Katalyn tvrdila, že takový „astrolog, alchymista, mág a alternativní biolog“, jako je starý Robinson, si s tím určitě poradí, a proto ji taky vzala s sebou. Mě by to nikdy nenapadlo.

„Tohle není normální elektronika. To je čistý Cybrain.“

Já ani Katalyn jsme na to nic neřekli.

„Tahle je z nového cybrainovského prostoru.“

„No jasně,“ řekla Katalyn, „stejně jako tady Greg... Jsou to lidi. V případě Miakayly to byl člověk ještě nedávno. Předpokládáme, že teď už je asi odpojená, přesto by stálo za to její hlavu zachránit. Je pro nás docela cenná. Prožili jsme s ní toho hodně. Potřebovali bychom ji.“

„Abyste to pochopil,“ vložil jsem se do hovoru já, „nepotřebujem ji jako kamarádku, se kterou se nemůžeme jen tak rozloučit, i když v tomto případě i toto je nezanedbatelné hledisko. Ale potřebujeme ji hlavně k tomu, aby nám pomohla. Byl to mozek naší skupiny. A my ten mozek prostě potřebujeme.“

„Jestli je odpojená, je vám ten její mozek na hovno, protože ten je ve skutečnosti někde úplně jinde.“

„Jasně, sakra, že je někde jinde. Ale neříkejte, že v těch biologických procesorech tady něco nezůstalo. Nevěřím tomu.“

„Ale to víte, že zůstalo. Ale tohle je čistá biologická záležitost. Je to z Cybrainu, tedy toho aktivního Cybrainu. Dokážu sehnat Katalyn ruku, dokážu ji taky naimplantovat na to její roztodivné tělo a dokážu také to, aby byla plně funkční. Katalyn je pořád tak napůl elektronická. Jenže tohle je čistě biologický materiál.“

„Není.“

„Myslím z pohledu kybernetiky, jinak samozřejmě ne.“

„Sakra, tak je to z pohledu kybernetiky biologický materiál. No a co? Na co jste tedy po nás chtěl ta zvířata? Ty krtky, králíčky, muchomůrky, lišky, ptakopysky... Ty jsou přece taky...“

„Na experimenty.“

„Tak vidíte.... Takže váš žádáme, abyste provedl nějaký experiment tady s tou hlavou.“

Robinson se zamyslel. Jeho malá lesklá očička, utopená hluboko ve vrásčité seschlé kůži jako v propastech, těkala po místnosti střídavě na mě a Katalyn a Miakaylinu hlavu na stole.

„Já nejsem Bůh Stvořitel. Já jsem spíše takový šaman,

víte? Jsem možná schopen stvořit Frankensteinovo monstrum, ale to, co po mně chcete...“

„Potřebujeme její mozek, její znalosti, její dešifrovací schopnosti. Je to specialistka na šifry, rozumíte? Bez ní se nedostaneme ani za roh tady té pitomé skály.“

„Mám tu docela zachovalého vlka...“ řekl téměř neslyšně. „Třetí generace viru Stromboli kombinovaného se Staceroute 800.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Staceroute 800 se dokáže dostat přes stavové firewally.“

„Myslím s tím vlkem. Jak jste to jako myslel?“

„Že bych mohl zkusit tu hlavu naroubovat na toho vlka..., třeba by...“

„Tak s tím běžte do prdele. To mi snad chcete říct, že bych se tady vláčel s nějakým vlkem?“

„Chtěl jsi sakra oživit tu hlavu, ne? Potřebujete její vědomosti.“

„No jasně. To ale ještě neznamená, že ji nasadím na nějakého prašivého vlka.“

„Není prašivý.“

„Do prdele, vždyť to byla hezká, pohledná ženská. Teď si představte, až se probere, podívá se na sebe a...“

„Pak už vůbec nevím, co po mně chceš,“ řekl starý Robinson a odšoural se někam dozadu do otvoru za koráلكovým závěsem. Podíval jsem se na Katalyn. Byla nešťastná stejně jako já.

„Tobě by nevadilo, kdyby s náma chodila dál Miakaylina hlava na nějakým pitomým vlčím těle?“

Pokrčila rameny.

„Měli bychom si ujasnit, co od toho vlastně čekáme,“ řekla potom.

„Sakra, vždyť by mě musela na místě zabít, kdybych jí tohle udělal.“

Robinson se vrátil se zelenou lahví v ruce a třemi otlučenými skleničkami. Postavil je před nás na stůl a pak do každé nalil tak na centimetr nazelenalé tekutiny.

„Dáme si absint. Možná se pak na to budete dívat jinak...“ řekl a pozvedl svou skleničku v kostnaté vrásčité ruce. Přitukli jsme si.

„Na toho vlka zapomeňte. Zabíla by mě,“ řekl jsem, když jsem položil prázdnou skleničku na stůl.

„Jestli si myslíte, že tady někde seženu nějaké skvělé ženské tělo, tak vám rovnou říkám, že nikoliv. Můžu sehnat rybu, můžu zkusit oživit nějakého administrativního kyborga, mohl bych...“

„To všechno je blbost.“

„Jo, kdybyste si sami něco přitáhli... Tam seshora, pak by to možná stálo za pokus.“

„To jako myslíte, že bych tam nahoře někoho sejmul a dopravil ho sem?“

„Přesně tak.“

„To je nesmysl. Víte stejně dobře jako já, že pokud bych zničil jeho hlavu, zničil bych i jeho spojení s tím skutečným člověkem, a to ani nezkouším domyslet důsledky pro celý systém Cybrainu.“

„Taky si myslím. Pak se musíme smířit s tím, co máme. A toho zase tak moc není. Rovnou vám říkám, že žádné fragmenty člověka tu nemám. Pokud bychom se co nejvíce chtěli přiblížit živočišnému původu té hlavy, máme značně omezený výběr.“

„Žádné lišky, veverky, klokani ani netopýři nepřipadají v úvahu,“ řekl jsem rezolutně.

Starý pán se zamyslel.

„No, jestli je to takto, tak pak náš výběr přesuneme do úplně jiné oblasti. Roboti.“

„Jste se asi zbláznil.“

„A proč? Myslím tím humanoidního robota. Androida. Toho byste možná sehnali. Bude napůl mechanická, stejně jako je tady Katalyn. Jestli vám jde skutečně o její hlavu, tedy mozek, a nechcete z ní udělat baziliška, tak to vidím jako jedinou možnost.“

„Udělat z ní robota.“

„Androida. Takového, jakých jsi už určitě tady viděl spoustu. Na všech těch celnících, kontrolních stanovištích...“

„Jo, taky jsem jich spoustu oddělal.“

„No vidíš... A to tě nenapadlo přitáhnout nějakého sem?“

„To jsem ještě netušil, že se tu shledám s Miakaylinou hlavou. Myslel jsem, že tam zakalila.“

„Taky že zakalila. Není živá,“ řekl Robinson.

„Bohužel.“

„Ale naši skvělou Katalyn napadlo vzít si její hlavu. Takže podívej. Je skutečně mrtvá a s tím prostě nic nena-děláš. A jestli jsem to správně pochopil, tak ti jde výhradně o to, vydolovat z její hlavy nějaká data.“

„Chci mít vedle sebe zase tu hezkou inteligentní Miakaylu, jakou jsem měl.“

„Tu už nikdy mít nebudeš sakra, s tím se prostě musíš smířit. Ale jestli chceš někoho, kdo tě bude provázet na cestách...“

„Nepotřebuju psa.“

„Pak prostě chceš něco, co já nedokážu.“

2.

Bar Na konci mostu už měl dávno po zavíračce, ale jednoruký Chang nás nechal, s nyní také jednorukou Katalyn, dál sedět u stolu s lahvou napodobeniny Jacka Danielse před sebou. Changův bar byl jakousi naší základnou, tedy prozatímní základnou, než se vzpamatujeme, nebo lépe řečeno, než já se vzpamatuji a bude ze mě zase ten normální, akceschopný Greg Honberg.

Pro ty, kterým unikla první část mé ponuré story, je třeba uvést, že bar Na konci mostu se nachází v biologickém počítači společnosti Cybrain, stejně jako se tam nacházím já. Já se tedy ve skutečnosti nacházím někde v písečné prdeli, v nevadské poušti, pod zemí v nějakém pitomém sarkofágu, uměle vyživován infuzemi, zatímco můj aktivní mozek je napojen na Cybrain. Za zmínku také stojí, že tomuto mému využití (nebo spíše zneužití) jsem nikdy nedal svolení, na rozdíl od těch dalších asi osmdesáti lidí, kteří tu jsou se mnou, kteří svolení dali, kteří na to mají platné smlouvy a kteří za to pobírají docela slušné peníze. Kromě těchto osmdesáti lidí je tu ale asi milion lidí umělých, ryze virtuálních, vytvořených samotným Cybrainem pro jeho vlastní provoz a servis.

Cybrain sám je pak jedním velkým experimentem, jehož využívá hlavně armáda Spojených států. Biologický počítač, který díky napojení na několik lidských mozků získá to, co standardní křemíkový digitální počítač nikdy mít nebude. Intuici.

Možná se vám zdá, že intuice je počítači úplně na nic. Ale omyl. Je to jeden z mála aspektů, kterým se klasický počítač odlišuje od lidské mysli. Takže strojový čas Cybrainu (lépe řečeno biologický čas) je pronajímán hlavně armádě pro dešifrování zachycených zpráv či řešení složitých

logistických problémů, se kterými si neví rady ani vývojová střediska kvantových počítačů. Cybrain je vlastně jedním z nejinteligentnějších počítačů ve vesmíru a můj mozek je v současnosti jeho součástí. Stejně jako byl jeho součástí mozek Miakayly Szabowské. Ovšem ta jim ho na půl roku pronajala dobrovolně. Na rozdíl ode mě.

A byla to právě Miakayla, která mi pomohla hledat tajemství, jak jsem se sem vlastně dostal, která mi pomáhala znovu nalézt mou paměť z posledních čtyř měsíců, kterou mi ty svině vymazaly, aby se ze mě stalo poslušné ozubené kolečko toho jejich šíleného biologického stroje. Byla to právě Miakayla, kterou napadlo, že jestli se chci opravdu dozvědět, kde jsem se tu vzal, tak že musíme opustit oficiální prostory Cybrainu a dostat se do podzemí, do míst neoficiálních, zakázaných a uzavřených, kde přežívají zbytky kdysi velmi úspěšných programů, fragmenty virů a nepotřebných dat. Do prostorů, ve kterých jsou bary, třeba jako je Na konci mostu, kde je možné sehnat nejenom alkohol, ale dokonce i crack, kokain, heroin a další radosti v horních patrech nedostupné. Byla to Miakayla, která mě přivedla na myšlenku, vzepřít se zadaným úkolům a přejít vlastně do ilegality, ze které se lze potom dostat i do úplně jiných částí digitálního světa, třeba i mimo Cybrain, do celosvětové sítě a zkusit hledat pravdu tam. A za to, že jsem tu pitomou pravdu nakonec našel, vděčím právě jenom jí.

A jestliže teď pravdu, která je daleko krutější, než jsem si vůbec dovedl představit, znám a vím, kdo mě sem dostal a za jakou cenu, tak je nejvyšší čas na pomstu. Ovšem Miakayla byla jedním z mála lidí, která mi s ní byla schopna pomoci. Teď už vlastně ne lidí. Jednou z mála hlav.

3.

Nebylo toho zas tolik, o čem by se dalo přemýšlet. Prostě jsem Miakaylu potřeboval. Takže to znamenalo pro ni sehnat tělo. Vlka, kozu, opici či podobná stvoření jsem odmítl, takže zbývalo sehnat humanoidní tělo. Nakonec ten Robinsonův nápad nebyl zas tak špatný. Vlastně byl jedním z mála možných.

Ovšem cena také nebyla malá. Chtěl jedno i pro sebe. Tělo. Ne tedy přímo pro sebe, jako že by vytvořil nějakého dalšího hybrida sám ze sebe, ale pro svoje experimenty. Znamenalo to sehnat dvě těla. A nechtěl jsem žádné levné roboty, překládkové mechanismy, údržbářské stroje, ale skutečné androidy poslední generace. Navíc pro Miakaylinu hlavu androida ženského pohlaví. Což byla samozřejmě blbost, protože androidi žádné pohlaví nemají, ale aspoň ženského vzhledu.

Něco takového je pochopitelně možné sehnat jenom v oficiálních částech horního Cybrainu. Tady v podzemí se nic podobného nevyskytovalo. Tady můžete sehnat opravdu jen zbytky různě zmutovaných softwarových řetězců, od dvouhlavých ryb až po šestinohé klokany. Vzpomněl jsem si na Melisu z celnice na Westline 6. Ta byla hezká, jenže to byl vlastně také člověk, který Cybrainu pronajal na nějaký čas svůj mozek. Ale Westline 6 byla odsud nejpřístupnější. Alespoň Katalyn tam znala cestu. A já ostatně po posledních událostech už taky.

Takže to znamená vypravit se nahoru, kde jsem pochopitelně hledán, sejmout tam dvě bytosti humanoidních tvarů a dotáhnout je ke starému Robinsonovi. Žádná procházka růžovým sadem... Dejme tomu, že by se mi to i podařilo. Jsem voják, nemám problém někoho sejmout, zvlášť pak ne

pitomý mechanicko-biologický digitální organismus... Já odtáhnu jednoho, ale Katalyn toho druhého asi těžko. Takže budu potřebovat ještě nějakého pomocníka. Možná by o někom mohl vědět Chang.

4.

Na Westline 6 jsme se dostali něco kolem šesté hodiny večerní, tedy dle místního kybernetického času, který byl uzpůsoben lidskému čtyřicetihodinovému biorytmu. Nebylo to velké nádraží. Jeho prostor byl už v oficiální části Cybrainu, tedy mimo tu zdánlivě mrtvou a dávno zapomenutou zónu, mimo to zakázané území, ve kterém se mi podařilo přežít. Dostat se tam šlo poměrně složitě, většinou přes zakódované vstupy, které právě Miakayla uměla rozkódovat. Ovšem zrovna v případě Westline 6 pak existoval ještě jeden vstup. Prasklina ve skále ústící až do praskliny ve zdi, oddělující toto nádraží od podzemních prostor. Samozřejmě, že se muselo dávat pozor na ochranku a v krajním případě ji dokonce i odstranit, ovšem v tom už jsem byl docela zběhlý, jelikož během těch minulých a velice dramatických dní jsem získal takové zkušenosti, které by mi mohl závidět i sám šéf výcvikového střediska ve West Pointu.

Westline 6 bylo osm kolejišť ve třech úrovních, přístupných ze tří galerií pospojovaných lávkami, schodišti a eskalátory. Odsud se pak dalo dostat nejen přímo do centra Cybrainu, ale také do hlavních směrovačů a poté vycestovat třeba do Evropy, Indie nebo Japonska. Tedy pokud jste měli platný pas, v tomto případě platnou identifikační kartu a cestovní příkaz či autorizační osvědčení. Já pochopitelně neměl vůbec nic. Já byl naopak hledaný po celém Cybrainu. Tedy tom oficiálním Cybrainu. V podzemí mě nikdo

nehledal, protože se tam téměř nikdo neodvážil a pro normální provoz Cybrainu je toto podzemí vlastně nedostupné. O tom, že jsem se sem dostal, neví asi nic ani Kersham, tedy můj hlavní instruktor a teď již i hlavní nepřítel.

Pro ty, kteří se nedostali k prvnímu dílu této mé odysey, je třeba zodpovědět i otázku, proč už mě dávno neodpojili. Vymkl jsem se jejich kontrole, byl jsem pro ně tedy nepoužitelný, a naopak je v určitých věcech začal dokonce i ohrožovat. Takže se přímo nabízí řešení odpojit můj mozek ležící hluboko v podzemí v nevadské poušti od systému Cybrainu. Což by byl pochopitelně můj konec.

Ovšem to by museli udělat na místě k tomu určeném. Kdyby to zkusili udělat přímo v oficiálním aktivním Cybrainu, kdy jsem zapojen do tisíce nejrůznějších interakcí a vztahů, celý systém by jim mohl kleknout. Není zase tak stabilní, aby ustál takovou anomálii jako odpojení jednoho mozku, nedílné součásti systému. A kleknutí systému by se rovnalo naprosté katastrofě.

Nejenže by Cybrain přišel o spoustu peněz a stal by se předmětem spousty žalob, ale v rámci toho by mohlo dojít také poškození ostatních mozků připojených na systém. Dalších osmdesáti lidí, ležících stejně jako já v sarkofázích v nevadské poušti (oni dobrovolně, já nikoliv).

Takže zájmem pana Kershama, jednoho z největších místních cybrainovských šéfů, bylo odchytit mě, dopravit na delimitační středisko a tam regulérně odpojit. Zájmem mým bylo neustále se pohybovat, udržovat je v nejistotě, jestli jsem v systému, či mimo něj, a v neposlední řadě zničit Kershama.

Kersham je v Cybrainu člověk, stejně jako já, a pravděpodobně je to on, kdo jim k té sviňárně pomohl a nechal mi

vymazat z paměti čtyři měsíce. Velmi podstatné čtyři měsíce, které nakonec osvětlovaly celé mé působení tady.

Westline 6 bylo jedním z míst, které bezprostředně sousedí s podzemím a kterým, jak už bylo řečeno, se dá dostat do oficiální části Cybrainu. Trhlina ve skále. Vědí o ní a hlídají ji. Ostatně hlídají každé nádraží.

Když jsme s sebou ještě měli Rona, tak nebyl problém se do Cybrainu dostat téměř kdekoliv. Ron byl hacker a skončil při naší misi do soudní budovy ve Washingtonu. Bohužel z něj už nešla zachránit ani ta hlava. Rozstřelil mu ji Lovenay plazmovou pistolí a Ron se prostě vypařil. Lovenaye jsme pak dostali. Kersham na svůj osud pořád ještě čeká.

Vystrčil jsem hlavu ze skalní průrvy ústící na třetí galerii Westline 6. Strážci byli dva, ostatně jako všude tady. Humanoidní roboti v černých kevralových mundúrech se spoustou kapes, s přilbami opatřenými kamerami a samopalem na hrudi. Já měl devítimilimetrového glocka (kterého si tak oblíbila Miakayla) se zásobníkem na čtrnáct nábojů. Skvělá, pohotová a velice průrazná zbraň nejen mimo Cybrain. Mou výhodou byl ovšem výcvik ve West Pointu, zatímco oni v tomto směru měli jenom standardní software postavený (a nepochybně velmi často upgradeovaný) na klasické virové útočníky, což já tedy rozhodně nebyl. Já byl člověk s výcvikem od Lovenaye.

Můj problém ovšem nebyl jenom v těchto dvou strážcích. Chtěl jsem pro Miakaylu ženské tělo. Starému Robinsonovi to bylo jedno, takže ten by mohl dostat jednoho tady z těch bezpečáků. Jenže pro Miakaylu jsem potřeboval ženskou. Znamenalo to sejít dolů a dostat se někam do administrace nebo výdeje kódovaných karet, kde většinou seděly ženské.

Zastrčil jsem hlavu zpět do nahrubo vytesané chodby,

ve které seděla na zemi Katalyn a pak ještě jeden hybridní nevím co, možná živočich, možná robot, prostě něco, co dal dohromady genetický mág Robinson. Možná malý medvěd s obřími tlapami naimplantovanými snad z nějakého mechanického překladače a s hlavou zastoupenou vydutým plechovým diskem se dvěma kamerami. Intelligence deseti-letého kluka, což bylo pro mé aktuální potřeby tady na tom nádraží naprosto postačující. Potřebovali jsme ho pro transport těla. Robinson mu říkal Floyd.

„Floyd zůstane tady. Ven půjdeme jenom já s Katalyn. Potřebuji sem dostat nějakou holku, takže budeme muset jít až dolů. Použijeme tu samou fintu, jako tenkrát použila Miakayla. Prostě se ohlásím jako zvláštní bezpečák, který objevil vir. To budeš ty.“

„Jasně...“ řekla Katalyn, „ostatně ve své podstatě jsem skutečně vir. Nebo jsem z nich aspoň vznikla. Takže ta role mi docela sedí,“ řekla a zakřenila se svými nepřírozeně velkými koňskými zuby, na které už jsem si naštěstí zvykl, stejně jako na ty čtyři velké šrouby vzadu na její hlavě a na tu její titanovou ruku dvakrát delší, než je obvyklé.

„Floyde, rozuměli jsme si? Zůstaneš tady sedět a nehneš se, dokud já s Katalyn nepřijdem.“

„Jasně, zůstanu sedět a nehnu se.“

„Správně.“

Otočil jsem se ke Katalyn:

„Musím se zmocnit jednoho toho samopalů. Až mu rozstřelím objektivy, vytrhneš zbraň tomu druhému. Ale nebude to určitě dřív, než budeme dole. Potřebuju pro Miakaylu tu ženskou.“

„Chápu.“

„Takže jdeme na to.“

5.

Zaregistrovali nás, sotva jsme se objevili na galerii. Jejich software nebyl vůbec komplikovaný. Okamžitě měli v rukou své samopaly, jejich objektivy se vysunuly, aby si nás nazoomovaly, a ten nalevo zahalekal strojovým hlasem: „Vaši identifikaci.“

Katalyn se roztrásla. Já se ani nehnu. Už jsem věděl, že robot, jakmile začne střílet, málokdy mine. Takže zbývala jedna jediná možnost, aby střílet prostě nezačal. Zvedl jsem ruce na znamení, že v nich nemám zbraň a nemíním nijak útočit. Pak jsem řekl hodně nahlas, aby mě na těch patnáct metrů vůbec slyšeli: „Jsem ze speciálního bezpečnostního týmu prověřující zabezpečení severních nádraží. Máte tady průlom a tohle jsem v něm našel,“ ukázal jsem na třesoucí se Katalyn. Zcela zjevně o žádném speciálním bezpečnostním týmu neslyšeli. Ani se nehnu a asi si tu větu přehrávali znova na svých pevných discích, ovšem úplně se stejným výsledkem. Nevěděli zase vůbec nic.

„Potřebuji dovést k nejbližšímu komunikačnímu terminálu, abych podal hlášení svým nadřízeným,“ řekl jsem.

„Vaši identifikaci, pane,“ zahlásil opět ten co prvně, jelikož jej nic jiného nenapadlo a na žádné jiné varianty neměl připravený software. Blbeček. Někdy je daleko jednodušší přelstít inteligenta než blbce. A tohle byl blbec pořádný. Přemýšlel jsem, jak z toho.

„Vaši identifikaci, pane,“ zahlásil opět a já přemýšlel o tom, jak dlouho to chce ještě opakovat.

„Potřebuji okamžitě zabezpečený kontejner tady pro tohle a poté podat hlášení svým nadřízeným. Nemohu se identifikovat, jelikož pracuji v utajeném režimu. Mohu se identifikovat pouze svému nadřízenému.“

Přesto, že jsem byl hledaný po celém Cybrainu, nemohli mě poznat, pokud jsem měl vedle sebe Katalyn, protože pro ně jsme působili jako jednodatá skupina dat, která neodpovídala datům mé osoby. Kdybych tam stál sám, tak by jim to muselo dojít. Vytáhl mobil. Bylo jasné, že bude volat vedoucího směny nebo něco podobného, ale pokud budu mít štěstí, bude to opět kybernetický mozek. A pokud bude dost inteligentní, možná by bylo možné jej přelstít.

Konzultace trvala asi dvě minuty a na tu dálku nebylo slyšet, co si spolu povídají. Pak na mě rukou kývnul, abychom přistoupili. Držel jsem Katalyn za chvějící se titanovou ruku (jedinou) a ona poslušně cupitala tři kroky za mnou, protože ji fakt měla nezvykle dlouhou. Přistoupili jsme až k nim a ten volající mi vrazil mobil do ruky. Přitom na nás pořád mířili těmi svými samopaly. Vzal jsem si ho a přiložil k uchu.

„Sirius 85 ze zabezpečovací služby,“ zahlásil jsem se do telefonu a na druhé straně se ozval dutý monotónní hlas:

„Identifikujte se naší službě pane, jinak budu muset nařídit vaše eskortování na služebnu.“

„Sirius 85, kódové označení MB 125/85.“

Chvilku bylo ticho a pak se ozvalo:

„Nic takového ve své databázi nemám.“

„Pracuji v utajeném režimu pro sekci B, takže je možné, že nic takového tam skutečně nemáte. Potřeboval bych se spojit se svým nadřízeným, který vám pak zavolá a celou situaci vám vysvětlí. Potřebuji, aby mě vaše ochranka pustila k nějakému terminálu. Mám u sebe cizí element, pro který budu potřebovat bezpečnostní kontejner.“

„Buď se okamžitě identifikujete, nebo vás –“

„Ale já se již identifikoval, pane. Akorát že vy mě nemáte ve svých záznamech, ale to přece není sakra můj problém.“

„Ne, to opravdu není váš problém. Ale můj rozhodně také ne. Takže si přímo tam necháte udělat scan a teprve potom se rozhodnu.“

„Souhlas. To vypadá rozumně... Řekněte to těm vašim lidem.“

Podal jsem telefon zpět kybernetickému těžkooděnci. Vyslechl si názor svého velitele, potom schoval mobil do náprsní kapsy a samopalem mi pokynul, abych ho následoval. Vydal jsem se poslušně za ním, zatímco jeho kolega s namířenou zbraní šel za námi. Sjeli jsme až do přízemí nejbližším eskalátorem a tam si to namířili do administrativní části nádraží. Přesně to, co jsem potřeboval.

Bylo jasné, že žádný scan si nechat udělat nemohu, protože ten by jasně prokázal, kdo ve skutečnosti jsem, a pak už by se asi moc nerozmýšleli. Ale potřeboval jsem se prostě jakýmkoliv způsobem dostat dolů. Miakayla si zasloužila ženské tělo a nikde jinde, než v té administrativě, jsem ho sehnat nemohl. Akorát asi že si nebudu moc vybírat.

Dole byl docela šrumec. Prošli jsme kolem další dvoučlenné hlídky, která se s našimi průvodci pozdravila. Na Katalyn zírali, jako bych s sebou táhl mimozemšťana. Bylo tam také dost lidí, tedy kybernetických lidí. Díval jsem se pozorně kolem sebe, jestli náhodou nespatřím člověka, protože ten by mě poznal určitě hned a bez jakéhokoliv scanu. Ten by mě totiž vnímal jako Grega Honberga a ne jako skupinu dat společně s Katalyn. Ale nikoho takového jsem tam naštěstí nezahlídl. Zato jsme potkali dvě docela pěkné úřednice ve slušivých modrých úborech, obě s plastovými obličejí panáků z výkladních skříní supermarketů. Sakra, ty jsem propásl. Možná jsem měl skočit po jedné z nich.

Další příležitost ale už jsem promarnit odmítl. Byla to

holka, ne moc vysoká, spíš tedy menší, s výrazně japonskými rysy, ale to mi moc nevadilo, protože hlavu jsem stejně nepotřeboval a jinak na ní toho japonského moc nebylo, tedy kromě malých nader. Měla štíhlou a už od pohledu mrštnou postavu a v rukou nesla aktovku. Taky jsem si všiml, že má dokonce i prsty, což někteří androidi neměli, jelikož místo nich měli třeba štípací kleště, šroubováky, sešívačky, nůžky, konektory či jiné blbosti. Tohle bylo absolutně ideální tělo.

Nechal jsem Katalyn, aby mě předešla, a přitom ji řekl, že jdeme do akce. Že má na starost toho prvního. Vyměnili jsme se a ten za námi z toho byl tak zmatený, že si ani nevšiml glocka v mé ruce a vlastně ani nezaregistroval mé dva rychlé výstřely, kterými jsem mu zlikvidoval oba objektivy. Najednou byl slepý.

Začal taky střílet, ale to už jsem hlaveň jeho samopalu stihl sklopit k zemi, takže všude kolem nás lítaly odštěpky keramické dlažby. Katalyn mezi tím omotala svou dlouhou titanovou ruku kolem krku toho vedoucího a jedním trhnutím mu zlomila vnitřní nosnou konstrukci, čímž mu přerušila všechny kontakty vedoucí z hlavy do těla. Zhroutil se jako gumový panák, aniž stačil vystřelit.

Ten můj ovšem střílel pořád bezhlavě kolem sebe, našťastí směrem do kolejiště, kde se mu podařilo rozstřílet skla několika vagonů, než se mi podařilo odstřílet mu ten samopal z jeho kovových prstů. Potom jsem vyprázdnil asi půl zásobníku do jeho krku. Glock nebyl ideální zbraní proti cybrainovským kyborgům. Oba dva sebou pak ještě šhubali na zemi.

Křikl jsem na Katalyn, ať jednoho z nich znehybní a pak vezme aspoň jeden ze samopalů. Pak jsem se otočil k té subtilní japonské holce, která stála o pět kroků dál a celá vydě-

šená na ten výjev hleděla bez toho, že by ho byla schopna nějak vyhodnotit.

Namířil jsem svého glocka a jedním výstřelem jí rozstřelil hlavu. V Iráku jsem byl zvyklý na leccos, ale tohle jsem dokázal jenom proto, že jsem si pořád musel říkat, že je to obyčejný stroj narvaný drátama a pitomým softwarem. Že je to opravdu plastová figurína z výkladní skříně, kterou nám dali na střelnici, abychom se procvičili ve střelbě. Složila se k zemi jako by skutečně byla člověk. U kyborgů a androidů to nikdy moc jednoduché nebylo, jelikož člověk si nemohl být jist, kde mají řídicí jednotku. Ti se většinou pak ještě nějakou dobu škubali, cukali, někteří dokonce i bez hlavy byly schopni utíkat nebo se na člověka vrhnout. Tahle se jenom sesula k zemi a pak už se ani nepohnula. Panebože. Modlil jsem se, aby nebyla člověkem stejným jako já, napojeným někde v nevadské poušti. Jenže na to měla moc plastový obličej. Tedy v dobách, kdy ho ještě měla.

Kolem nás se začal tvořit kroužek nechápajících mechanických organismů.

„S touhle by sis mohla poradit. Já si vezmu toho strážce. Musíme je dostat nahoru.“

Katalyn si hodila samopal na záda a vrhla se na dívčí nehybné tělo. Vytékala z něj podivná nazlátlá tekutina, něco jako rostlinný olej. Bylo třeba to udělat rychle, než si toho rozruchu všimne další hlídka, kterých tu bylo určitě víc než dost.

Vybral jsem si toho strážce, kterému Katalyn pouze zlomila vaz, protože z toho druhého udělala absolutní vrak pomocí jeho vlastní pistole, když ho nemohla znehybnit. Vypadal docela nepoškozeně, přestože se také nehýbal. Přehodil jsem si ho přes záda.

Sakra. Byl docela těžký. Tak tak jsem ho unesl a podlamovala se mi kolena. Prošli jsme udiveným davem k nejbližšímu eskalátoru a vyjeli nahoru. Dole začaly houkat výstražné sirény. Asi už si nás někdo všiml. Katalyn její břemeno nedělalo vážnější problémy a během okamžiku byla u průrvy do skály. Já byl o něco pomalejší, ala taky jsem to stihl. Právě včas. Za sebou jsem zaslechl střelbu.

6.

Předal jsem bezvládné tělo strážce Floydovi a sám si vzal tu subtilní Japonku. A nebýt Floyda, nikdy bychom je k Robinsonovi nedostali. Disponoval skutečně medvědí silou a já měl naopak strach, aby to břemeno ještě nějak nerozmačkal a nepoškodil. Cesta nám trvala něco kolem šesti hodin, což nebylo způsobeno ani tak její délkou, jako spíše obtížností, protože některé úseky jsme museli překonávat po úzké skalní římse přitisknutí ke skalní stěně, jiné po visutých lávkách s částečně vyrvanými prkny v mostovce, jindy pak šplhat po ocelových žebřících do vyšších podlaží (což bylo zvláště zábavné, jelikož několikrát mi ta Asiatka skoro spadla dolů a jenom díky Katalyn jsem ji zachránil).

Do Robinsonovy skalní chýše jsme se dostali až večer a já padl vyčerpáním.

„Seš dobrej, Honbergu,“ komentovala můj výkon hromada vrásek a hned poté se vrhla na prohlídku našich úlovků.

„Tohle je špičkový produkt,“ řekl a ukázal na tělo, jehož hlava ještě před sedmi hodinami měla japonské rysy.

„To jsem rád, že to dokážete ocenit.“

„Poslední vývojový model, android MK 9000. Žádné baterie, stahuje si energii přímo z daného prostředí.“

„Takže na ni ta Miakaylina hlava půjde.“

„To právě bude trochu problém. Je to daleko složitější mechanismus, než jsem zvyklý. Bude to hodně složité.“

„Ale vy to zvládnete.“

„Možná by stálo za úvahu, jestli tu hlavu naopak nenaimplantovat tomu ozbrojenci.“

„Vy jste se asi zbláznil.“

„Možná by vám takový pomocník byl platnější. Jestli se zase chcete vydat na nějaké to vaše bláznivé dobrodružství, hodil by se vám spíše bojovník než ženská.“

„Mně nejde o ženskou, sakra. Mně jde o ten její mozek.“

„No ten by v tom bojovníkovi samozřejmě byl.“

„Zapomeňte na to... Chci tu hlavu na tady to ženské tělo.“

„Jak myslíš. I když jak říkám, bude to hodně složité a neručím za výsledek.“

„Zatímco u toho policajta za výsledek ručíte?“

„To by bylo skutečně daleko jednodušší a s větší zárukou.“

„Ne... Chci tu Japonku.“

„Možná je to Vietnamka.“

„To je jedno.“

„No jak myslíš... Zkusím to.“

„A dejte si záležet... Hodně o ni stojím.“

„To už mi došlo.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Počítám tak tři dny. Nějaký čas pak zabere ožívování, testování...“

„Nešlo by to rychleji?“

„Nešlo,“ řekl stařec a podrbal se na svých vráskách na hlavě.

„No dobrá. Pokusím se to nějak vstřebat. Potřeboval bych taky nějaké zbraně,“ řekl jsem po chvíli.

„Tak na to zapomeň. Dal jsem vám to nejlepší, co jsem měl, jestli si nevzpomínáš. Navíc jako zálohu s tím, že mi přinesete nejrůznější exotické živočichy. Byli jste pryč skoro měsíc a přinesli jste hovno. Akorát hlavu. A to ještě byla jednoho z vás.“

„Sakra a tady ten strážce snad...“

„Toho do toho nemíchej. Ten je za to, že se ti pokusím dát znova dohromady tu tvoji ženskou. To s tím nemá co dělat. Ale za ty granáty, brokovnici, pistole a kdovíco jste ještě dostali, jsem já nedostal vůbec nic.“

„Polepším se,“ řekl jsem otráveně. „Teď bych ale fakt potřeboval zbraně. A ne ty, co jste mi dal posledně, ale zbraně, fungující i v Cybrainu. A fungující taky na podobné organismy, jakým jsem já sám.“

„Myslíš na lidi.“

„Tak nějak. Myslím, že je nejvyšší čas na konečné zúčtování.“

„Tak na to úplně zapomeň. Dočista ses bláznil. A ručím ti za to, že nic takového neseženeš nikde tady v podzemí. Tady je jenom klasika a i té je tu pomálu. Pokud se ti nelíbí, co tu máme, tak se budeš muset obrátit na někoho nahoře.“

„No dobrá. Tak se obrátím na někoho nahoře. Akorát mi řekněte na koho.“

„Ty ses nějak odvázel, hošánku,“ zaskřehotal prastarý genetický alchymista, což měl být možná smích. „Myslel jsem, že tě nahoře hledají.“

„Samozřejmě že hledají. No a co?“

„No a nic... Co by...“

„Potřebuji vysokofrekvenční neutralizátory, plazmové pušky, elektronické bomby...“

„Ty chceš zničit Cybrain?“

„To ještě nevím. Hlavně chci dostat jednoho z těch, co mě tady do toho průseru dostal.“

„Vždyť Katalyn přitáhla nějaký samopal.“

„Jasně. Taky bude dobrý. Ale dá se použít jen mimo Cybrain a tady funguje jen na cizí viry. Cybrainovské organismy jsou vůči němu imunní. Já ale potřebuji prostě něco, o čem vím, že když tím zasáhnu tu svini Kershama, tak už se neprobere.“

„Tady dole nic takového není. A i kdyby bylo, tak to prostě nezaplátíš.“

„No dobrá. Tak je to nahoře. Tak si pro to zajdu nahoru. Akorát mi řekněte kam nebo za kým.“

„Nedělám v tom oboru, takže ti to neřeknu. To jsou věci, které jdou mimo mě. Jasně že se sem tam dostanu k nějaké té zbrani, ale mým hlavním oborem jsou tady ty organismy.“

„Tak jo. Takže doufám, že aspoň v tom svém hlavním oboru jste špička a tu Miakaylu mi dáte dohromady.“

„Jsem špička.“

„To rád slyším.“

Zvedl jsem se od stolu s tím, že se vrátíme do baru Na konci mostu. Katalyn dál seděla.

„Ty tu budeš čumákovat celý ty tři dny?“

„Ne. Ale Robinson mi slíbil navečer tu novou ruku.“

Podíval jsem se na něj.

„No jasně, že slečna bude mít dneska novou ruku.“

„Doufám, že ne z opice nebo nějakou pařátu z ptáka Noha.“

„Ne, odmítla jakýkoliv biologický materiál. Bude to opět mechanické tak, jak na to byla zvyklá. Nový model z překladačských robotů se čtyřmi prsty.“

„No dobrá... Jsem zvědav.“

Otočil jsem se ke Katalyn: „Jinak vlastně ani nevím, jestli jsem ti to už říkal, ale počítám s tebou.“

„Uvažuješ zase o nějakém výletu mimo Cybrain? Do standardní sítě?“

„Jo, taky.“

„Jestli do toho půjde Miakayla, jdu taky... A bez ní vlastně taky,“ řekla s rubínově zářícíma očima.

Byla skvělá.

„A stav se zítra,“ houkl na mě ještě starý Robinson.

„Říkal jste až za tři dny.“

„Jasně. Ale chtěl jsi kontakt na nějakého obchodníka se zbraněmi, ne?“

„Jo, to jsem chtěl.“

„Tak teď vypadni.“

7.

Chang ke mně přifrčel na svém invalidním vozíku a postavil přede mě láhev něčeho, co velmi vzdáleně mohlo připomínat Jacka Danielse, stejně jako Jima Beama a stejně jako benzín nebo kerosin.

„Díky.“

Bylo na čase vytvořit si nějaký plán. Plán postupu. Co teď a co potom, a co vlastně vůbec chci.

Pomstu.

Musím zabít Kershama. Ten sice taky leží v sarkofágu v nevadské poušti, ale jeho mozek je tady, v Cybrainu, stejně jako můj. On mě tady dostal na starost a určitě o celém tom komplotu věděl. Musel o něm vědět. Nezaslouží si tady být dále a nezaslouží si být dále ani na Zemi. Proto jsem potřeboval zbraň, která dokáže zničit i jeho.

Pak to byl plukovník Whittmann, jehož jméno jsem si zapamatoval ze svého spisu. Byl to on, kdo můj spis nechal na ministerstvu obrany skartovat. Musel dobře vědět, co dělá, na čí příkaz a proč. Byl jedním z těch, kdo mě sem dostali. Tím dalším byl nepochybně John Stomayer... Svině Stomayer s hodností kapitána a velitele naší základny v Iráku. On byl počátečním strůjcem celého toho průseru. On byl tou iniciační rozbuškou, on byl tím, kdo měl v ruce tu pistoli, kterou mě zastřelil. Nebo spíše chtěl zastřelit. To, že se to nepovedlo úplně, ho vůbec neomlouvá. Protože to, co udělal potom, bylo možná ještě horší, než kdyby se mu skutečně podařilo odstřelit mě v Iráku.

A rozhodně v tom nebyl sám. On sám by mě nikdy nedokázal dostat sem. Jenže o těch ostatních zatím nic nevím. Takže mým dalším úkolem bylo zabít Whittmanna a Stomayera. Problém byl v tom, že tihle dva jsou mimo Cybrain. A nejen mimo Cybrain, ale mimo veškeré digitální síť. Ty dvě kurvy si žily na Zemi své normální životy a utrácely své prachy, které si nelegálně nahrabaly. A když jsme na to s Jeffem přišli, tak nás prostě odstřelili.

Takže cíle jsem měl celkem jasné a nebylo o čem přemýšlet. Horší bylo, jak to provést. A to jsem právě potřeboval vymyslet. To bylo to, co jsem hledal v těch průzračných a různě zabarvených hladinách Changových utrejchů. Nebyl jsem s Whittmannem ani Stomayerem kompatibilní. Zatímco oni byli z masa a kostí a byli v pohodě tam nahoře, já se pohyboval v Cybrainu v podobě digitálních dat. A zkuste z této pozice někoho zlikvidovat.

Hodil jsem do sebe dalšího panáka a dolil si prázdnou skleničku.

8.

Když jsem druhý den ráno navštívil Robinsonovu chatrč na skále, Katalyn skutečně měla novou ruku. Měla délku normální lidské paže (na rozdíl od té druhé, původní, která byla téměř dvojnásobně delší) a byla opravdu krásná. Matný, žárově pozinkovaný kov se skvělými kloubovými mechanismy. Zrovna se učila uchopit skleničku tak, aby ji přitom nerozdrtila.

„Má vlastní posilovače,“ řekla mi s rozzářeným úsměvem, když mě spatřila ve dveřích.

„Blahopřeji. Takže operace se povedla.“

„Jasně že jo.“

Zpoza závěsu se vynořila hromada vrásek na neohrabaných nohou a starý Robinson mi pokynul, abych se posadil.

„Nechceš mi podat ruku?“ zeptala se Katalyn.

„Ani náhodou,“ řekl jsem, když jsem spatřil na stole hromádky střepeň nejméně ze tří sklenic.

„Možná zítra.“

Robinson se také posadil a šoupl mi přes stůl přeložený pivní tácek. Otevřel jsem jej. Bylo tam telefonní číslo.

Celý systém Cybrainu byl nastaven tak, aby jeho vnitřní struktura byla převedena do virtuální reality, kterou je schopen lidský mozek pojmout a na kterou je zvyklý. To znamená, že přenos informací mezi softwary (kterým jsem v tuto chvíli i já) zde byl simulován klasickým mobilním telefonem. Podobně jako veškerá textová data zase byla přetransformována do popsaných papírů, přesuny po síti pak tunely s vlaky a podobně. Vývojáři Cybrainu se prostě snažili, aby to připojeným lidským mozkům co nejvíce ulehčili a nemuseli je před vpuštěním do systému třeba dva roky školit.

„To je on?“ zeptal jsem se.

„Jo... Francesco Bellini.“

„To zní jako mafie ze sicilského Corleone.“

„Není to mafie z Corleone. Je to velmi vážený pán. Úředník. Vysoce postavený úředník. Náměstek ředitele vývojového centra zbraňových systémů.“

„To si jako mám podat oficiální žádost?“

„Zkus to... Myslím, že to bude tvoje poslední žádost v životě.“

„Takže co s tím mám sakra dělat? Žádný náměstek se se mnou bavit nebude. Já myslel –“

„Tohle není jen tak obyčejný náměstek. Tenhle právě inklinuje i k dialogům s lidmi, se kterými by se skutečný náměstek nikdy nebavil.“

„Takže skutečně nějaký mafián.“

„Neřekl bych.“

„Znáte ho? Jednal jste s ním? Řekl jste mu o mně?“

„Ani náhodou. Naposled jsem s ním jednal někdy před osmi měsíci. Tehdy ještě jel na drogách a dalo se s ním obchodovat.“

„Drogy za zbraně?“

„Tak nějak. Ale jenom za ty obyčejné zbraně. Ty, co nám mohl pustit. Většinou ty, co zabavili při nějakých bezpečnostních akcích. Zbraně, které měly být zničeny. Před tím je ovšem dostali ještě do toho jejich vývojového centra, aby je pořádně prozkoumali a aby si z nich vzali inspiraci ohledně nějakých nových technologií.“

„Já chci ale nové zbraně. A cybrainovské zbraně.“

„To budeš muset říct jemu.“

„Říkáte, že je na drogách?“

„Jo.“

„Jste schopni sehnat ty drogy, které potřebuje?“